

Art. 5. 1. Centralny Fundusz Wspomagania Wdrożeń przeznaczają się na zwrotną lub bezzwrotną pomoc finansową dla przedsiębiorstw państwowych, jednostek badawczo-rozwojowych, placówek naukowych Polskiej Akademii Nauk oraz szkół wyższych na dofinansowanie przedsięwzięć wdrożeniowych, przede wszystkim związanych z realizacją zamówień rządowych z zakresu rozwoju nauki i techniki.

2. Na Centralny Fundusz Wspomagania Wdrożeń wpływają dodatkowo wpłaty z tytułu zwrotu udzielonej pomocy finansowej.

Art. 6. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa szczegółowe zasady tworzenia Funduszu oraz gospodarowania środkami funduszu, o których mowa w art. 3 ust. 1.

Art. 7. 1. Gospodarkę Funduszem prowadzi się na podstawie rocznych planów tego Funduszu, uchwalanych przez Sejm.

2. Projekty rocznych planów Funduszu przedstawia do uchwalenia Sejmowi Rada Ministrów wraz z projektem budżetu Państwa.

3. Rada Ministrów przedstawia Sejmowi corocznie sprawozdanie z gospodarki środkami Funduszu wraz z rocznym sprawozdaniem z wykonania budżetu Państwa.

4. Projekty rocznych planów Funduszu oraz roczne sprawozdania z gospodarki jego środkami przedstawia Radzie Ministrów Prezydium Komitetu na podstawie wniosków i danych sporządzanych i przedstawianych przez Ministra — Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń, w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami (kierownikami urzędów centralnych) oraz Sekretarzem Naukowym Polskiej Akademii Nauk.

Art. 8. Prezydium Komitetu dokonuje corocznie podziału środków funduszu, o których mowa w art. 3 ust. 1, na poszczególne cele i zadania, według ustalanych przez siebie kryteriów i zasad podziału.

Art. 9. Środkami przydzielonymi na poszczególne cele i zadania, w myśl przepisu art. 8, gospodarują:

- 1) w odniesieniu do środków Centralnego Funduszu Prac Badawczych i Rozwojowych — ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) oraz Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk,
- 2) w odniesieniu do środków Centralnego Funduszu Wspomagania Wdrożeń — Minister — Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

Art. 10. Środki funduszu, o których mowa w art. 3 ust. 1, nie wykorzystane w danym roku kalendarzowym przechodzą na rok następny.

Art. 11. Minister — Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń:

- 1) sprawuje ogólny nadzór nad gospodarką środkami Funduszu,
- 2) prowadzi sprawy związane z gromadzeniem i podziałem środków Funduszu.

Art. 12. Komitet do Spraw Nauki i Postępu Technicznego przy Radzie Ministrów, wraz z oceną wyników realizacji programów badawczych i rozwojowych oraz działalności wdrożeniowej, dokonuje również oceny wykorzystania Funduszu, na podstawie informacji przedstawianych przez Prezydium Komitetu.

Art. 13. 1. Tworzy się Centralny Fundusz Dewizowy na potrzeby rozwoju nauki i techniki.

2. Fundusz, o którym mowa w ust. 1, tworzony jest z centralnie rozdzielanych środków dewizowych.

3. Dysponentem funduszu jest Minister — Kierownik Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń.

4. Wysokość funduszu jest określana w centralnych planach rocznych.

5. Rada Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa zasady gospodarowania środkami tego funduszu.

Art. 14. W ustawie z dnia 26 lutego 1982 r. o gospodarce finansowej przedsiębiorstw państwowych (Dz. U. z 1984 r. Nr 16, poz. 74, Nr 26, poz. 129, Nr 34, poz. 181 i Nr 54, poz. 275 oraz z 1985 r. Nr 37, poz. 174) w art. 26 w ust. 3 i 4 wyrazy „Centralny Fundusz Postępu Techniczno-Ekonomicznego” zastępuje się wyrazami „Centralny Fundusz Rozwoju Nauki i Techniki”.

Art. 15. 1. Projekt planu gospodarki Funduszem na rok 1986 Rada Ministrów przedstawi do uchwalenia Sejmowi w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Do czasu uchwalenia przez Sejm planu, o którym mowa w ust. 1, upoważnia się Ministra — Kierownika Urzędu Postępu Naukowo-Technicznego i Wdrożeń do przeznaczania środków gromadzonych dotychczas na Centralnym Funduszu Postępu Techniczno-Ekonomicznego na podstawie ustawy, o której mowa w art. 14, na cele przewidziane w art. 5 niniejszej ustawy.

Art. 16. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r.

Przewodniczący Rady Państwa: w z. *K. Barcikowski*
Sekretarz Rady Państwa: *Z. Surowiec*

298

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 9 grudnia 1985 r.

w sprawie wysokości składki na ubezpieczenie społeczne za pracowników uspołecznionych zakładów pracy.

Na podstawie art. 12 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o zmianach własności w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119, z 1972 r. Nr 11, poz. 81,

z 1974 r. Nr 39, poz. 231 i Nr 47, poz. 280 oraz z 1985 r. Nr 20, poz. 85) i art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o funduszu emerytalnym (Dz. U. Nr 3, poz. 7 i z 1976 r. Nr 40, poz. 235) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Składkę na ubezpieczenie społeczne za pracowników uspołecznionych zakładów pracy ustala się — z uwzględnieniem ust. 2 — w wysokości 43% wynagrodzenia określonego jako podstawa wymiaru tych składek w trybie przewidzianym w art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119, z 1972 r. Nr 11, poz. 81, z 1974 r. Nr 39, poz. 231 i Nr 47, poz. 280 oraz z 1985 r. Nr 20, poz. 85).

2. Składkę na ubezpieczenie społeczne za pracowników uspołecznionych zakładów pracy, którzy pobierają emeryturę lub rentę, ustala się w wysokości 15% wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1.

§ 2. Od wynagrodzeń pracowników, o których mowa w § 1, nie pobiera się składki na cele emerytalne.

§ 3. Ze składki na ubezpieczenie społeczne opłacanej w wysokości określonej w § 1 ust. 1 przeznaczają się dodatkowo na dochód funduszu emerytalnego — poza częścią określoną w art. 2 pkt 1 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o funduszu emerytalnym (Dz. U. Nr 3, poz. 7 i z 1976 r. Nr 40, poz. 235) — 19,5% podstawy wymiaru tej składki, a więc łącznie 28% podstawy wymiaru składki.

§ 4. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie wysokości składki na ubezpieczenie społeczne za pracowników uspołecznionych zakładów pracy (Dz. U. z 1983 r. Nr 1, poz. 2).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1986 r. i obowiązuje do dnia 31 grudnia 1986 r.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner

299

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 grudnia 1985 r.

w sprawie czasu pracy w uspołecznionych zakładach pracy w latach 1986—1988 oraz zmian niektórych przepisów o czasie pracy.

Na podstawie art. 129 § 2, art. 133 § 3, art. 139 § 2, art. 141 § 4, art. 145 i 150 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91, z 1981 r. Nr 6, poz. 23, z 1982 r. Nr 31, poz. 214 oraz z 1985 r. Nr 20, poz. 85 i Nr 35, poz. 162) po porozumieniu z ogólnokrajową organizacją międzyzwiązkową zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy w sprawie czasu pracy w uspołecznionych zakładach pracy w latach 1986—1988.

§ 1. 1. Ustala się w uspołecznionych zakładach pracy, zwanych dalej „zakładami pracy”, czas pracy w wymiarze średnio 42 godziny tygodniowo, z uwzględnieniem 38 dodatkowych dni wolnych od pracy — w roku kalendarzowym.

2. Podstawą ustalenia czasu pracy jest 8-godzinna norma dobową. W miesięcznym okresie czas pracy nie może przekroczyć liczby godzin wynikającej z pomnożenia 8 godzin przez liczbę kalendarzowych dni roboczych, z wyłączeniem dodatkowych dni wolnych od pracy przypadających w danym miesiącu.

3. Terminy dodatkowych dni wolnych od pracy w dany rok ustala Minister Pracy, Płac i Spraw Socjalnych po porozumieniu z ogólnokrajową organizacją międzyzwiązkową.

4. Rozkłady czasu pracy zapewniające właściwą obsługę ludności: w zakresie transportu i komunikacji, przez zakłady służby zdrowia, instytucje i placówki upowszechniania kultury oraz instytucje artystyczne, placówki rekreacyjno-turystyczne i placówki państwowej jednostki organizacyjnej „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” w terminach dodatkowych dni wolnych, o których mowa w ust. 3, określają właściwe organy, którym te jednostki lub placówki podlegają albo nad którymi sprawują nad-

zór, a w odniesieniu do jednostek Narodowego Banku Polskiego i pozostałych banków — Przewodniczący Rady Banków.

5. Rozkłady czasu pracy pracowników placówek handlu detalicznego oraz zakładów gastronomicznych i usługowych świadczących usługi dla ludności określa Minister Handlu Wewnętrznego i Usług.

§ 2. 1. Na uzasadnione wnioski pracowników zakładów pracy, poparte ich społecznie uzasadnionymi interesami, lub z własnej inicjatywy kierownik zakładu pracy może wprowadzać — z zachowaniem 42-godzinnego tygodniowego wymiaru czasu pracy oraz 38 dodatkowych dni wolnych od pracy w roku kalendarzowym — dodatkowe dni wolne od pracy w innych terminach niż określone w myśl § 1 ust. 3, jeżeli za tym przemawiają względy pełnego wykorzystania maszyn i urządzeń oraz utrzymania normalnego rytmu działalności gospodarczej i usługowej zakładu pracy.

2. Terminów dodatkowych dni wolnych od pracy, o których mowa w ust. 1, nie wyznacza się jednak w tygodniach, w których występują określone odrębnymi przepisami święta będące dniami wolnymi od pracy.

3. W wypadkach szczególnych, uzasadnionych względami technologiczno-ekonomicznymi, organy założycielskie, kierownicy jednostek nadrzędnych, a w jednostkach organizacyjnych spółdzielczości — rady nadzorcze spółdzielni, w zakładach własnych spółdzielni lub związku spółdzielczego — zarządy spółdzielni lub związku spółdzielczego mogą wyrazić zgodę na ustalenie terminów dodatkowych dni wolnych od pracy również w tygodniach, w których występują określone odrębnymi przepisami święta będące dniami wolnymi od pracy.

§ 3. 1. Dodatkowe dni wolne od pracy, wynikające z rozkładu czasu pracy, o którym mowa w § 1, nie są wliczane do urlopu wypoczynkowego, jeżeli przypadają na pierwszy i ostatni dzień urlopu.